

litse karjas käies sagedaste omma Piibli rama-
tu kasa wõtnud, ja koddo siis mõnda seft raki-
nud, kuidas Dniisteggia neid ikka aitnud, kes
murre, wallo ehk häddaga koormatud temma jure
tulnud. Emma olli silma wega kestinud: „Jah
kui temma agga weel ellaks ja nenda meie liggi
olleks, et minna temma jure woiksin sada, minna
tabhaksin wist ni kama kiskendada, kummi temma
mind aitaks! Agga se on nüüd keif ilmaasjata!“

Beikese Jürri südda jäi seft wägga raskeks,
et Dniisteggia mitte ennani ei piddand ellama
egga kuulma kui temma pole kiskendatakse. Tem-
ma otšis ja otšis ommas Piiblis, mis rõmuštus
kül ta emmal woiks olla, ja kas neil mitte abbi-
meest ei olleks? Temma lugges Matteuse Esh-
wangeliumi seft sannast sadik, kus Jõsand üt-
leb: „Minnule on antud keif melewald taewas
ja ma peal.“ Ja: „Wata minna ollen teie ju-
res igga pääw mailma otšani.“

Sure rõmoga ruttas ta omma emma jure ja
näitas temmale sedda kohta, ja waeše naesele, kes
ni sureš waimopimmeduštuses olli, paštis om-
meti neist sannadeist otše kui lapse põlwe koidust
üks walguš wašta, mis temma hinge jahhutas;
temma meles ärkas se mõtte, et ommeti wahhest
Dniisteggia nisammeti kui armas Jummal tän-

nagi meid kuleš ja näab; ja temma ei teadnud
isegi mis pärrast, — agga ta mõtles wähhema
hirmoga Dniisteggia, kui tõššise Jummal peale,
kes tännini temma melešt kui walli kohtomõštija
olnud; koormatud ja waewatud tõi ta omma
hädda temma jure, ja se õhkaminne: „Oh Je-
sus, aita mind!“ olli ka siis weel temma kele
peal kui ta hing siit ilmašt lahkuma hakkas.
Rahholikkult ja rõmu näul heitis temma hinge,
ja se jäi temma ühheteistkümnne aastase waeše
lapse mele armsaks mälestuštseks.

Agga nüüd wast hakkas hädda täieminne
peale. Waeakenne piddi sama ärramiidud, ja poi-
šike waldas kerjamas käima. Wannaeidekest ei
sündind kül mitte hepiš omma peawarjust wälja
lükkata; agga ta teadiš kül, mis põlli temmale
tulleks kui temma wõerastega omma toa nurga
ja toido pärrast piddi waidlema. Ta nuttis pea-
aego omma silmad peast ärra, keigeennamiste
lapse pärrast, kedda ta wägga armastas, nenda
et Jürri wimaks ütles:

„Wannaeit, minna tean mis ma teen; kül Dni-
isteggia aitab mind, kui ma rikka parwoišsanda
jure lähhan ja tedda pallun, et temma meid üh-
tekoško paigale jättab! Minna tahhan temmale
bölda, et kui ma sureks kaswan, siis ma tahhan